ВАЛПУРГИЈСКА НОЋ
Велимир Лукић

Режија и адаптација: **Снежана Тришић**
Сценографија: **Снежана Тришић**
Асистенткиња сценографкиње: **Ирена Николић**
Костимографија: **Маша Ћешић**
Музика: **Ирена Поповић**
Дизајн светла: **Александар Росић**
Дизајн звука: **Никола Пејовић**

Играју:

ИНКВИЗИТОР	**Игор Боројевић**
КНЕЗ	**Вахидин Прелић**
ПИСАЦ	**Дејан Максимовић**
ИНГРИД	**Бојана Зечевић**
ЛИДИЈА ДИ МЕРИЈЕ	**Вања Ковачевић**
УРСУЛА ЛЕМАН	**Тијана Караичић Радојичић**
СУДИЈА	**Ивана Павићевић**
СИЛВИЈЕ	**Немања Хаџи Јовановић**
СВЕШТЕНИК	**Горан Шмакић**
ВОЈНИК ИНКВИЗИЦИЈЕ	**Бранислав Љубичић**
ФЕЛИКС	**Јанко Радишић**

Инспицијент: **Јанко Радишић**
Суфлер: **Младен Васић**

Мајстор светла: **Александар Росић**
Мајстор тона: **Никола Пејовић**
Мајстор сцене: **Драгољуб Станисављевић**
Израда костима: **Гордана Мајдов Марковић**
Сценска маска и власуљарски радови: **Мирјана Илић**
Столарски радови: **Обрадин Курлагић**
Реквизитер: **Милан Мијаиловић**
Гардероберка: **Бојана Костадиновић**
Декоратери: **Млађен Ћитић, Душко Јанковић, Милош Ћитић**
Сарадница на изради костима: **Милка Јевтић**
Сарадник на изради сценографије: **Томислав Јанковић**

Директор технике: **Маријана Зорзић Петровић**

Организатор: **Љиљана Матић**

Уметнички директор: **др ум. Немања Ранковић**
Директор: **Зоран Стаматовић**
Сезона 2023/2024.
Премијера: 558

Велимир ЛУКИЋ (Београд, 1936–1997)

Дипломирао је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду 1963. године. Изразити је представник „групе српских драматичара мисаоно поетског опредељења“ карактеристичних по премештању света из прошлости у савремену стварност и рационалном разматрању актуелних моралних и друштвених проблема. Својим песничким делима припадао је неокласицизму, а у драмама се вешто служио алегоријом да би описао своје време. Избегавајући да се бави митом у изворном облику, Лукић је почео да конституише псеудомитове, да ствара митске легенде које су му послужиле као позоришно огледало у коме ће осликати, приказати драму савременог човека, његово мучно искуство са друштвом и историјом.
(в. П. Марјановић: Два неокласицистичка драматичара (Јован Христић: Чисте руке, Велимир Лукић: Дуги живот краља Освалда), Зборник радова Факултета драмских уметности, 2, 1998, 93–116)

Од 1955. до 1960. године радио је као новинар Радио Београда, од 1961. до 1962. био је секретар Удружења књижевника Србије, а од 1963. био је запослен у Народном позоришту у Београду, најпре као драматург (до 1964. године), директор Драме (до 1972. године) и потом управник. Сарађивао је у великом броју листова и часописа: Млада култура, Видици, Књижевност, НИН, Књижевне новине, Савременик, Поља, Књижевна трибина, Данас, Позоришни живот, Сцена, Театрон, Градина итд. Његова драмска дела са успехом су извођена широм Југославије и награђивана: Летња балада (1956), Котва (1956), Окамењено море (1962) – Октобарска награда града Београда; Дуги живот краља Освалда (1962) – Златни ловоров венац МЕС у Сарајеву; Бертове кочије или Сибила (1963), Валпургијска ноћ (1964), Математички рат (1967), Афера недужне Анабеле (1969) – редовна Стеријина награда за текст; И смрт долази на Лемно (1970), Завера или дуго праскозорје (1974) – Стеријина награда за текст, награда Удружења драмских уметника Босне и Херцеговине и југословенска награда „Марин Држић“ Савеза удружења драмских уметника; Зла ноћ (1976), Сага о командосима (1978), Santa Maria della Salute (1980). Одликован је Орденом заслуга за народ са сребрним венцем. Драмска дела су му превођена на многе европске језике и извођена у иностранству, а најчешће превођена збирка поезије му је О једном бохињском сутону. У СНП у Новом Саду је 1976. изведена његова драма Зла ноћ, у којој се бавио односом побуњеног интелектуалца и ауторитарне власти, мотивима те побуне и судбином побуњеника. Суштина драме је – антихеројство: нема великих истина, постоје само мале лажи; нема ни великих циљева када се за њих залажу ништавни људи.

(Енциклопедија Српског народног позоришта,
https://www.snp.org.rs/enciklopedija/)

Реч редитељке:
ВАЛПУРГИЈСКА НОЋ

„Лов на вештице“ је хајка на слободну мисао, својевољност, непослушност, самосвојност и слободну реч. Тај лов траје вековима. Иако ловци мењају своју униформу, идеологију, преуређују институције или светски поредак, мета је увек на челу слободоумне мислеће особе, оне која не ћути, не трпи и није покорна.
Волела бих да могу да кажем „прогон вештица“ је метафора али ме свакодневне вести демантују. Нема метафоре. Жене и даље страдају, трпе насиље, јавни и медијски линч. Уметници страдају, интелектуалци, такође.
Процењује се да је око шездесет хиљада жена спаљено и брутално убијено под оптужбом да су вештице током средњег века. Велимир Лукић је драму Валпургијска ноћ написао 1964. године. У то време, крајем шездесетих и почетком седамдесетих година, „лов на вештице“ у Југославији био је у пуном замаху. Хајка на писце, интелектуалце, интелигенцију, професоре и уметнике ставила је под кључ велика књижевна дела, филмове, позоришне представе, сценарија, часописе. Неистомишљеници и неподобни су прогоњени а њихова дела су завршила у канџама строгих цензора.
Први пут сам отворено цензурисана као редитељка у позоришту у Србији 2021. године. Тај пројекат се није реализовао. Постоје неке индиције да се то догађало и раније али далеко перфидније. Пошто о томе немам егзактних доказа осврнућу се на случај из 2021. Тада сам код особе која ме цензурише препознала страх од будућег позоришног дела и то је ужасно као и сам чин цензуре. Тешко је проценити да ли је то била цензура контролисана политиком или аутоцензура вођена страхом. Та нејасна граница између цензуре и аутоцензуре уједно је и највећа моћ и генератор суровог принципа контроле слободне воље и мисли.
Запитала сам се зашто онда Велимир Лукић Валпургијску ноћ пише као фарсу. Чему се он то смеје? Мрачном и крвавом пиру историје или ломачи на којој рукописи „не горе“. Кога у ствари Лукић „спаљује на ломачи“ у својој фарси?
У Валпургијској ноћи две младе жене, Урсула и Лидија, оптужене су да су вештице и да вештичарењем шире кугу. Да би прича била компликованија ту су демони Ричмонд и Рабант, један писац, затим Кнез, Судија, Свештеник, Капетан, Војник, Инквизитор, и дактилографкиња Ингрид. Чудан сплет околности кроји ову непредвидиву причу о снази уметности, уметничког дела и маште. Можда данас немамо ломаче у оном средњевековном смислу али живимо у контролисаној хиперпродукцији обесмишљене и срозане културе и уметности. Одузети уметнику право да ствара слободно, садржајно и субверзивно дело, урушити и умањити критеријуме, терати га у баналне кич садржаје, лимунаде и сапунице, и добро га плаћати или наградити за то, само један је перфидан облик манипулације, инквизиције и цензуре.

Снежана Тришић

Снежана Тришић рођена је 1981. у Београду. Позоришну и радио режију дипломирала је 2009. на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Николе Јевтића и Алисе Стојановић, представом Самоудица, Александра Радивојевића, у Атељеу 212. Од 2013. је стално запослена редитељка Народног позоришта Суботица до 2015. године. Од 2015. године са ред. проф. Иваном Вујић, води класу позоришне режије на Факултету драмских уметности у Београду. Докторирала је позоришну режију 2021. године на ФДУ докторском дисертацијом Истраживање феномена апсурда у креирању редитељског поступка у савременом позоришту, под менторством професора емеритуса Светозара Рапајића, представом Калигула, Албера Камија, у Народном позоришту у Београду. Од 2022. године обавља дужност шефице Катедре за позоришну режију на Факултету драмских уметности.

Значајније режије представа: *Народни посланик*, Бранислав Нушић, ИНК Пула и Народно позориште Суботица (2023); *Буба у уху*, Жорж Фејдо, ХНК Вараждин (2022); *Црна овца*, Вида Давидовић, Краљевачко позориште (2022); *За сада је све ок*, Наташа Рајковић, Снежана Тришић и ансамбл представе, Крушевачко позориште (2021); *Снежана и седам патуљака*, Љубивоје Ршумовић, Позориште Бошко Буха (2020); *Калигула*, Албер Ками, Народно позориште у Београду (2020); *Забава за Бориса*, Томас Бернхард, Прешерново гледалишче Крањ (2019); *Анималс*, Угљеша Шајтинац, Крушевачко позориште (2018); *Моби Дик*, Херман Мелвил/ драматизација Димитрије Коканов, Мало позориште Душко Радовић (2017); *Ричард Трећи*, Вилијем Шекспир, Народно позориште у Београду (2017); *Деца Радости*, Милена Марковић, Атеље 212 (2016); *Ждрело*, Жанина Мирчевска, Народно позориште Кикинда (2016); *Тероризам*, Владимир и Олег Пресњаков, Београдско драмско позориште (2016); *Шта се догодило након што је Нора напустила свога мужа или стубови друштава*, Елфриде Јелинек, Југословенско драмско позориште (2015); *Иза кулиса*, Мајкл Фрејн, Народно позориште Суботица (2015); *Казимир и Каролина*, Еден фон Хорват, Атеље 212 (2014); *Носорог*, Ежен Јонеско, Народно позориште Кикинда (2014); *Мистер Долар*, Бранислав Нушић, Народно позориште у Суботица (2014); *Бизарно*, Жељко Хубач, Народно позориште у Београду, Шабачко позориште (2013); *Пинокио*, Карло Колоди/ драматизација Јелена Мијовић, Градско позориште Подгорица (2013); *Народна драма*, Олга Димитријевић, позориште „Бора Станковић“, Врање (2012); *Чудо у Поскоковој Драги*, Анте Томић/ драматизација Маја Пелевић, Народно позориште Суботица (2012); *Пошто паштета?*, Тања Шљивар, Атеље 212 (2012); *Хеда Габлер*, Хенрик Ибзен, Народно позориште у Београду (2011); *Самоудица*, Александар Радивојевић, Атеље 212 (2009); *Разред*, Матјаж Зупанчич, Народно позориште Републике Српске, Бања Лука (2009);Представе су гостовале на многим фестивалима у земљи и иностранству и добиле бројне награде, од којих су најзначајније:Црна овца - НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, РЕЖИЈУ И СЦЕНОГРАФИЈУ, Фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“, Крагујевац, 2022;

НАГРАДА ЗА КОРЕОГРАФИЈУ, Фестивал босанскохерцеговачке драме Зеница, 2022; За сада је све ок - НАГРАДА "Бора Михаиловић" за допринос позоришном животу града Крушевца и Србије у 2021. години; За сада је све ок – НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ по оцени жирија новинара, међународни фестивал „Театар на раскршћу“ у Нишу, 2021; НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ округлог стола критике, Фестивал „Јоаким Вујић“ у Лесковцу, 2021; Калигула – НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ СЕЗОНЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ, Београд, 2020. ;Моби Дик – НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ за децу и младе у Србији у 2017. години, АСИТЕЖ Србије, Београд, 2018. ;Казимир и Каролина – НАГРАДА „АРДАЛИОН“ ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, 20. југословенски позоришни фестивал, Ужице, 2015.; Казимир и Каролина и Носорог – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ – 23. фестивал класике „Вршачка позоришна јесен“, Вршац, 2015.; Казимир и Каролина – СТЕРИЈИНА НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, 60. фестивал „Стеријино позорје“, Нови Сад, 2015.; Носорог – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ и НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ, 65. фестивал професионалних позоришта Војводине, Кикинда, 2015.; Народна драма – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, 51. фестивал професионалних позоришта Србије „Јоаким Вујић“, Шабац, 2015.; Мистер Долар – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, фестивал „Дани комедије“, Јагодина, 2015.; Бизарно – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, „Фестивал првоизведених представа“, Алексинац, 2015.; Носорог – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ, „ЈоакимИнтерФест“, Крагујевац, 2014.; Чудо у Поскоковој Драги - НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ на фестивалу „Тврђава театар“, Смедерево, 2013.; Пинокио – НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ на 21. „Которском фестивалу позоришта за децу“, по оцени Дечијег жирија и Жирија града Котора, 2013.; Хеда Габлер – НАГРАДА ЗА НАЈБОЉУ ПРЕДСТАВУ на фестивалу „Театар у једном дејству“, Младеновац, 2011.; Самоудица – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ „ЉУБОМИР-МУЦИ ДРАШКИЋ“, Атеље 212 и Град Београд, 2009.; Породичне приче – НАГРАДА ЗА РЕЖИЈУ „СЕТКАНИ / ЕНЦОУНТЕР 2008“ (Интернационални студентски позорисни фестивал у Брну), Чешка Република, 2008.

НАГРАДА „Др Хуго Клајн“ најбољем студенту позоришне режије у генерацији, Факултет драмских уметности, 2007.

Представе броје преко 40 најзначајних ГЛУМАЧКИХ награда у које спадају: четири „Стеријине награде“, три награде „Ардалион“, две награде „Раша Плаовић“, награда „Зоран Радмиловић“, награда „Петар Банићевић“, пет награда „Јоаким Вујић“, награда „Милош Жутић“, награда „Мирослав Буца Мирковић“, награда „Вељко Маричић“, награда „Бранка и Млађа Веселиновић“, нагрда „Олга Ивановић“, награда „Др Бранивој Ђорђевић“, и многе друге.

Похађала је Интернационални семинар за позоришне редитеље у организацији АССИТЕЈ из Немачке, уз сарадњу међународног АССИТЕЈ-а, Национално позориште у Манхајму, једно од четири национална позоришта у Немачкој, Манхајм, 2015.

Као добитник КЕНДИЈЕВЕ СТИПЕНДИЈЕ (John F. Kennedy Center for the Performing Arts, U.S. State depertment), учествовала је у програму за позоришне редитеље и похађала бројне радионице, семинаре и конференције у Вашингтону, Њујорку и Чикагу, 2010.

ВАЛПУРГИЈСКА НОЋ

ВЕЛИМИР ЛУКИЋ

РЕЖИЈА : СНЕЖАНА ТРИШИЋ

СЕЗОНА 2023/2024

ПРЕМИЈЕРА 558